

Ty klara solen
Är *Han*, som råder
Från höga stolen,
Och ser i nåder
Till allt, som rum i den staden fick,
Och lif och salighet är hans blick!

Och rum för alla, som tro och hoppas,
För alla rum uti himlen är!
Och som, när fikonaträdet knoppas,
J veten sommaren vara när;
Alltså J kännen,
Då dagen svalkas,
Hur himlavännen
Till eder nalkas,
Och för till rummet, som han beredt,
Der J med honom förblifven ett.

Då dagen svalkas och skuggan breder
Kring edra dalar och berg sitt flor,
Så kommer han och förlossar eder,
Hvars makt är såsom hans kärlek stor.
De ögon trötta,
En stund de somna . . .
De verktyg nötta,
En stund de domna . . .
En annan stund till ett annat lopp
J edra hufvuden lyften opp!

Och ny är himlen, och ny är jorden,
Och ny är himlens och jordens son,
Och saknar icke, odödlig vorden,
Det trånga hemmet, han kom ifrån.